

เทศน์เช้า วันที่ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังนะ! นี่เป็นคำสั่ง! แล้วเป็นคำจริงจงดด้วย ต้องทำตามนี้!

เพราะว่าที่เมืองกาญจน์ เขาให้เขาอีกลูกหนึ่งเลย ที่อุทัยเราก็ต้องไปจัดการ ที่สวนผึ้งเมื่อคืนโทรไปหาเราที่บ้านคาด ว่าเขามาปิดประตูทางเข้าไม่ให้เข้า จะต้องฟ้องศาลกัน เราก็ต้องจัดการหมด ข้างนอกนี่เราต้องไปจัดการทั้งนั้นเลย นี่เรื่องข้างในมันต้องให้บออ่อน ต้องให้อยู่กันด้วยความสามัคคี

ฉะนั้นไอ้โตจำไว้ละ! ไอ้โตไม่มีสิทธิอะไรจะเอาคนเข้าและคนออก คนจะมาอยู่ที่นี่ จะเข้าจะออก อยู่ที่เราเป็นคนให้เข้าให้ออกเนาะ ไอ้โตแค่เป็นคนรับรู้ ไม่อย่างนั้นไอ้โตนี่..

คนเรานะ ถ้ามีใจเป็นธรรม ใครจะพูดอย่างไรแล้วแต่ มันไม่หลกถอย แต่ถ้าคนยังมีกิเลสอยู่ มันโดนข้อมูลอะไร มันจะไหว ไหวไปตามเขา ฉะนั้นไอ้โตใครจะมาประจบสอพลอ ขอช่องทางไอ้โตให้ไอ้โตเป็นคนค้าประกันให้เข้ามาอยู่ได้อยู่ไม่ได้ ไม่จำเป็นไม่ได้! ไอ้โตมันแค่คนรับ.. เป็นเลขานุการไม่ใช่เลขาธิการ เลขานุการคือว่าคนเข้า-คนออก ต้องบอก บอกเพื่อจะให้คนเข้ามา

แล้วไอ้...! มันจะตรุษจีนแล้วนะ ...ให้กลับบ้าน! เราไม่ให้...อยู่! เดี่ยวจะพูดเหตุผลให้ฟัง เนาะ...ต้องกลับบ้าน!

แล้วต่อไปนี้ ให้ออกในกฎแต่ละกฎทางฝั่งนู้นห้ามไปคุยกัน! ใครไปคุยกันถ้าเห็น..ให้ออกทันทีนะ! แล้วคนที่จะไปคุยได้ คนที่จะเข้าไปจัดการในกฎบริเวณนั้นได้มีอยู่ ๒ คนคือไอ้...กับโยม... เพราะไอ้...นี่ต้องเข้าไปทำงาน โยม...นี่จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบเวลาคนเข้าคนออก เห็นไหม คือว่าเข้าไปได้ เข้าไปดูแลได้ แล้วมีอะไร ใครมีธุระ จะต้องให้มาคุยกันอยู่ที่โรงน้ำร้อน

กุฎิ! ห้ามคุยกันเด็ดขาด! ใครคนใดคนหนึ่งไปกุฎิหลังใดหลังหนึ่ง คนนั้นต้องออกทันที! ให้บอกเรา

เหตุผลนะ.. เราเสียใจ! เราเสียใจที่ว่านี่เป็นที่ปฏิบัติธรรมนะ เหมือนกับคนไข้ไปหาหมอแล้วหมอกุ้มครองคนไข้ไม่ได้ เพราะคนที่มาอยู่ที่นี้เขารักษา! แล้วเขาออกไปกัน เขาไม่มา เราไม่ใช่ว่าคนจะมาหรือไม่มานะ เราไม่หวังว่าใครมาหรือไม่มา แล้วเราจะห่วงไปกับสิ่งนั้น เราไม่เคยห่วงไปกับสิ่งนี้เลย ใครจะมาใครจะไม่มานี้ไม่สำคัญเลย แต่สำคัญที่เขามาด้วยน้ำใจ เขาคิดว่าที่นี่เราต้องคุ้มครองเขาได้ แล้วเขามาอยู่ที่นี้แล้วเรากุ้มครองเขาไม่ได้..

เพราะ.. เพราะเราคิดงแล้วห้ามไปคุยกันที่กุฎิ ห้ามทุกๆ อย่างเลยนะ เราห้ามสิ่งใดเขาก็ทำเฉพาะสิ่งที่เราห้าม แต่เขาก็ไปคุยกันที่กุฎิที่เราไม่ห้ามนะ ถ้าไม่ห้ามได้อย่างไร รู้ได้อย่างไร รู้ได้ก็ไอ้...มาบอกเราเองใจ บอกคนนั้นภาวนาเป็นอย่างนั้น ภาวนาเป็นอย่างนั้น..

คนไข้นะ คนไข้ไปหาหมอ คนไข้เขาต้องฟังหมอ แล้วคนไข้พวกที่มากอยู่กับเรานี้ ๒๐ ปี ๓๐ ปี ไอ้โตนี่มา ๒๐ ปีแล้ว ไอ้คนที่มาปฏิบัติกับเรานี้เป็นสิบๆ ปีแล้ว หมอกับคนไข้ที่เขารักษากันมาประจำ เขารู้อาการไข้ของลูกศิษย์เขาไหม เขารู้อยู่แล้ว แล้วคนไข้ที่มากอยู่วัดนี้เขาเป็นคนไข้ เขาไม่ใช่หมอ ถ้าเขาไม่ใช่หมอ เขารู้ได้อย่างไรว่าคนที่มาปฏิบัติ อาการของไข้มันจะเป็นอย่างไร? ในเมื่อเขาไม่รู้ เข้าไปก้าวกายเขาทำไม? แล้วเข้าไปบอกให้เขาภาวนาอย่างนั้นๆ ภาวนาเพื่ออะไร?

ไอ้...มันมาตั้งแต่ที่แรกเลย พอมาที่แรกนะ เรารู้หมดนะแต่เราไม่พูด เรานี้มีน้ำใจขนาดไหน เวลาเทปเรา ซีดีเรานะเอาไปไม่ฟัง ไม่สนใจ แล้วก็ไปพูดกับทุกๆ คน ไม่เชื่อเรา! ไม่เชื่อคำต่างๆ ไม่เชื่ออะไรเลย ไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร เราไม่ต้องการให้คนเชื่อและคนไม่เชื่อเลย เชื่อหรือไม่เชื่อไม่สำคัญ! ไม่สำคัญหรอก กาลเวลามันพิสูจน์

หมอรักษาไข้ ถ้ามันหายจากไข้ นั่นคือเป็นหมอกับที่ต้อง หมอถ้ารักษาไข้แล้วไม่หายจากไข้ หมอคนนั้นก็ไม่ต้อง ธรรมะก็เหมือนกัน ธรรมะถ้าเข้าไปถึงใจแล้วนะ เหตุผลเท่านั้นมันเป็นธรรม เหตุผลดีจะความจริงเป็นธรรม จะเชื่อหรือไม่เชื่อไม่สำคัญเลย ไม่สำคัญ

แต่ไม่เชื่อนะ ไม่เชื่อคือความเห็นต่าง พอความเห็นต่าง เวลาคนมาภาวนา เรามีสิทธิอะไรที่จะไปสั่งสอนเขา เราเป็นคนไข้ คนไข้ไประรานคนไข้แล้วอ้างว่าคนไข้นี้ระรานคนไข้ด้วยความเห็นของเขา มันไม่ใช่หมอ!

หมอเขาจะรักษาคนไข้ของเขา แล้วเขามาวัด เขามาหาเรา เขามาหาหมอ เขาไม่ใช่มาหาคนไข้! ในเมื่อเขามาหาหมอก็ให้หมอรักษาสิ แล้วเวลาเขามาพูดกับเรานะ คนนั้นภาวนาเป็นอย่างนี้ คนนี้ภาวนาเป็นอย่างนั้น เราก็บอกไม่ต้องยุ่ง! ไม่ต้องยุ่ง! แล้วนั่นคนไข้ระรานคนไข้ละ

แล้วเมื่อวันเสาร์ มันรับไม่ได้ตรงนี้ ตรงที่คนไข้เขามาหาเราที่นี่ เรากำลังวินิจฉัยไข้อยู่ เห็นไหม หมอกำลังวิเคราะห์ยังวินิจฉัยไข้ แล้วสอดเข้ามาทำไม? การสอดเข้ามาอย่างนี้ไปคุยอะไรกันไว้ข้างนอก?

แล้วพอมาถึงเวลาตรวจคนไข้ คนไข้ต้องการให้หมอรักษาคนไข้ตามที่คนไข้สั่ง คนไข้สั่งหมอมว่าต้องรักษาคนไข้ตามที่คนไข้สั่งหมอ มันเป็นไปได้อย่างไร? มันเป็นไปได้! เป็นไปได้เพราะกิเลส ในเมื่อไปวินิจฉัยโรคไว้อย่างไรแล้ว แล้วถ้ามาหาหมอ หมอวินิจฉัยโรคอีกอย่างหนึ่ง เห็นไหม ไอ้คนไข้ที่อ้างตัวว่าหมอมันก็ผิด

ไอ้คนไข้มันไม่ใช่หมอนะ! ภาวนาโกหกอย่ามาอวดอ้างที่นี้ละ ที่นี้ภาวนาไม่โกหก ภาวนาตามความเป็นจริง ตามข้อเท็จจริง ถ้าภาวนาโกหก มันก็กะล่อนกันไปวันๆ หนึ่งนะ มันเป็นนะ สถานที่เขาพอใจอย่างนี้มีมาก

สถานที่ วัด ศาลที่ไม่มีเจ้า ศาลร้าง ถ้าศาลร้าง ภิกษุในอาวาสถ้าไม่มีคุณธรรม มันศาลร้าง พอมันศาลร้าง เขาต้องการหน้าม้า เขาต้องการกะล่อน เขาต้องการคนมาวินิจฉัยโรค แต่ถ้าศาลเจ้านั้นเขามีเจ้าประจำศาล ในวัดไหนที่เขามีพระมีคุณธรรม ไม่ต้องมายุ่ง! หน้าที่ของการรักษาคนไข้เป็นหน้าที่ของหมอใช่ไหม? มันไม่ใช่หน้าที่ของคนไข้! คนไข้ไม่มีสิทธิ์รักษาคนไข้! ไม่มีใบประกอบโรคศิลป์ แล้วมายุ่งทำไม? มายุ่งทำไม? สั่งแล้วสั่งอีก สั่งว่าอย่างยุ่งๆ อย่างยุ่งคนนี้ก็ไปยุ่งกับคนอื่น

มันเสียใจตรงนี้ไง เราไม่ใช่ว่ามันเสียใจที่ว่าเขามีน้ำใจ เขามาหาเรา แล้วเรากุ้มครองเขาไม่ได้ แล้วพอเวลากุ้มครองไม่ได้เพราะอะไร เพราะเขามีคุณธรรม พวกเรานี้มีคุณธรรมนะ มีคุณธรรมเพราะอะไร? เราทำกันมาอย่างนี้ใช่ใหม?

ศีลธรรม จริยธรรม ข้อวัตรปฏิบัติเนี่ยทุกคนถือเป็นความจริง มันจะให้เกียรติกัน ในเมื่อเตียงคนไข้ กุฎิหลายๆ หลังเขาจะไม่ไปก้าวก่ายกัน นี่ไปวิ่งเข้าไปหาเขาทำไม? วันๆ หนึ่งคนไข้ระรานคนไข้ วิ่งไปหาเขาว่าเหนื่อยไปหมดเลย แล้วเขามาเพื่อรักษาไข้ของเขา แล้วเอ็งมีหน้าที่อะไรไปยุ่งกับเขา? ยุ่งกับเขาจนเขาทนไม่ไหว

เขาก็แปลกใจนะ ว่าเมื่อก่อนไม่เป็นอย่างนี้ แต่เดิมเราอยู่กันด้วยความร่มเย็นเป็นสุข แต่เดิมเราอยู่ด้วยความเคารพกัน สิทธินะ สิทธิมนุษยชนแต่ละกุฎิเขาก็เคารพบูชากัน สิทธิของเขาก็จะไม่ระรานเขา นี่มาระรานเขาได้อย่างไร?

แล้วนี่ผ่านสำนักปฏิบัติมา สิ่งพื้นฐานอย่างนี้ยังไม่รู้เนี่ย มันผ่านสำนักปฏิบัติอะไรมา แม้แต่พระนะ พระของเรา เวลาปฏิบัติแล้วออกไปสอน มี.. ไปสั่งสอนโยม โยมเขามาหาเรา บอกว่าถามปัญหาขึ้นมา เราบอกนี่ผิดๆ เขาถามกลับเลยนะ ผิดอย่างนี้พระเป็นคนสอน บอกพระอะไรสอน พระลูกศิษย์เรานี่สอน

เราถึงเทศน์ประจำนะ เวลาเทศน์พระนี่เราบอกว่า

“อย่าชิงสุกก่อนหาม! อย่าขายก่อนซื้อ! ไม่รู้บอกว่าไม่รู้! อย่าไปสอนเขา!”

การสอนคนผิด หมอให้ยาคนผิดนะ หมอรักษาคนไข้นะ คนไข้ฟองเอา เขาถอนใบประกอบโรคศิลป์นะ

แต่ขณะที่เป็นสังฆกรรม มันเป็นสังฆกรรมในหัวใจ มันผิดไม่ได้ มันผิดไม่ได้หรอก มันมีกรณีนะ ถ้าจะผิดมีอยู่ ๓ กรณี กรณีที่ ๑ ให้ยาแล้วเขาไม่กิน กรณีที่ ๒ ให้ยาไปแล้วเขาใช้ยาไม่ถูก เขาใช้ยาไม่ถึงของเขา กรณีที่ ๓ นะ กรรมของสัตว์ กรรมของสัตว์คือว่าเหมือนคนไข้มีอาการเพียบแล้ว ให้ยาไปเขารับยานั้นไม่ได้ เขารับยานั้นไม่ไหว คือว่าสอนอย่างไรก็เป็นไปไม่ได้

การสอนคนเขาจะมองนะ ไม่ใช่ว่ามันเหมือนกับสอนหนังสือ สอนหนังสือนี้ะ ยกชั้นๆ ทั้งนั้น เพราะเขาต้องการรักษาเก้าอี้ของเขาไว้เพื่อให้คนอื่นเขามาเรียนต่อ เขายกชั้นไปเลย มีความรู้ไม่มีความรู้รู้ให้ผ่าน ภูให้ผ่าน

แต่ธรรมะไม่เป็นอย่างนั้น! ธรรมะ คุณติ การประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์เรา ประพฤติปฏิบัติเป็นแสนๆ องค์ พระปฏิบัติเป็นแสนเป็นล้านมีรอดมากี่องค์? ที่เป็นความจริงมีรอดมากี่องค์?

แล้วการประพฤติปฏิบัตินี้มันต้องกลมกล่อม มันเป็นสภาวะของจิต จิตที่มันควรและไม่ควร ไม่ใช่มาสอนกันแบบสอนหนังสือนะ การสอนต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้น มันเป็นไปได้อย่างไร?

แม้แต่พระนะเรายังไม่ยอมเลย พระเราไล่ออกไป ๒ องค์แล้ว ไอ้ที่บอกว่าเรา รับประกันแล้วไปสอนๆ เราไล่ออกเลย! ไ้ไล่ออกเลย! มึงมีวิฤติภาวะอะไรที่ให้คุณต้อง รับประกันมึง? ถ้าเป็นความจริงมึงเป็นหมอ มึงเป็นหมอในตัวมึงเอง ทำไมคุณต้อง รับประกันมึง?

เวลาเป็นคุณธรรมนะ ไอ้นี้เขาว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องคำประกัน ต้องประกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้วินิจฉัยเท่านั้นว่าถูกหรือผิด แต่การ กระทำนะใจดวงนั้นเป็นเอง ใจดวงที่เขาปฏิบัติขึ้นมา เขารู้ว่าเป็นของเขาเอง แต่องค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกใช่หรือไม่ใช่เท่านั้น ถ้ามันเป็นใช่ของเราขึ้นมา กุศล-อกุศลนะ ใจที่เป็นธรรมมันคิดอกุศลไม่ได้ อกุศลมันเข้ากับธรรมไม่ได้ ธรรมเป็นธรรม มันเข้ากับอกุศลไม่ได้

นี่เรามีน้ำใจมากนะ ธรรมดาเราเห็นใจมาก เพราะตั้งแต่ที่แรกเลย มากก็บอกว่าไม่ เชื่อเรา ไม่เชื่อทุกอย่าง ชาติไปนี่เอาไปโยนทิ้ง เทปเอาไปโยนทิ้ง ไม่ฟัง ไม่สักอย่างเลย เอ้า.. พิสูจน์กัน เราให้โอกาสคน ในเมื่อความเห็นของเขาเป็นอย่างนั้น ไม่เชื่อทุกอย่าง ไม่เชื่อใช่ไหม ไม่เชื่อไม่ลงใจ

ถ้าเชื่อลงใจ มันเคารพ การลงใจเขาเรียกเคารพสถานที่ ประเพณีอีสานนะ ผู้หญิง เขาจะไม่ขึ้นไปบนอาสน์สงฆ์ ผู้หญิงเขาจะไม่ข้ามต่างๆ เพราะไม่ใช่ว่าเขาไม่ใช่มนุษย์

นะ เขาเคารพบูชา เขาเคารพสถานที่ การเคารพ การบูชา หัวใจมันเปิดกว้าง มันเงี่ยหลง ฟัง ถ้าไม่เงี่ยหลงฟังนะ ภาชนะที่คว่ำไว้ละ สิ่งต่างๆ เทไปมันก็ไม่เข้า

ถ้าภาชนะหงายขึ้นมา เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่า การ เหมือนของที่คว่ำอยู่หงายขึ้นมา เหมือนหัวใจที่มันปิดอยู่มันเปิดขึ้นมา เราเข้าใจเรื่อง กิเลสดี ขณะที่มันปิด มันปิดอย่างไร แล้วมันจะเปิด มันจะเปิดอย่างไร ในเมื่อมันเปิดนะ เราให้โอกาสมันเปิด แต่นี่ไม่! ะรานกันอยู่ที่กุฎิไม่พอ มาระรานต่อหน้าเราเลย! ต่อหน้า เราเลย! เรากำลังคุณธรรมอยู่ สวณมาได้อย่างไร? สวณมาได้อย่างไร?

นี่ไงก็ตรงที่ว่ามันคว่ำอยู่ไง มันคว่ำอยู่ ในเมื่อกรรมของสัตว์มันเป็นอย่างนี้แล้ว มันก็เป็นกรรมของสัตว์ ให้สัตว์เป็นไปตามกรรม เราให้โอกาสมาก เรานี้ก็ลั่นเลียดเลย นะ เพราะนิสัยของเรา เราสั่งคำไหนแล้วนะ ถ้าไม่ทำตามคำสั่ง.. ไล่ออกทันที! เราไล่ออกมานะเยอะมากเลย

แต่กรณีไอ้...นี่ยกเว้นมาเยอะมาก ยกเว้นมาเยอะเพราะอะไร เพราะชีวิตมันทุกข์ มันไปอยู่ที่ไหนมา มีเหตุกระทบกระทั่งมา ชีวิตมันทุกข์ เราเห็นว่ามันทุกข์มา เราให้ โอกาสเต็มที่แล้ว แต่มันก็ยังมาทำอยู่อีก ทำอยู่อีก ลูบหัวเล่น ลูบหัวเรา ดบหัว ลูบหัว ดบ หัว ลูบหัวทุกๆ วัน!

เราไม่สนใจเลย เราไม่เคยสนใจเรื่องอย่างนี้เลยนะ เพราะทฤษฎี ความเป็นกิเลสใน ใจมันยกเว้นหมดแล้ว มันให้โอกาสเขาไปเพื่อเขา.. เพื่อเขา..

แต่ถึงที่สุดแล้ว.. งานเราเยอะ ถ้างานเราเยอะนะ ในวัดของเราเนี่ยมันยังไม่สมาน สามีคดี มันยังไว้ใจไม่ได้ แล้วเราจะเอาเวลาที่ไหนไปทำงานข้างนอก งานข้างนอกนี้ทับถมเราเข้ามา โทรศัพท์เข้ามาทุกวัน ในวัดในวาเราเนี่ยต้องอบอุ่น ต้องไว้ใจได้ ต้องสมาน สามีคดี

สิ่งใดนะ อาหารแต่ละชนิดมันไม่เหมือนกัน ในเมื่ออาหารแต่ละชนิดไม่ เหมือนกัน แล้วแต่คนชอบจริตนิสัย การเทศนาว่าการมันอยู่ที่จริต คุณติ คุณกรรมฐาน ๔๐ ห้อง แม้แต่ในสติปัญญา ๔ ในกายยังมีหยาบ มีกลาง มีละเอียด ในหยาบยังมีหยาบ มี กลาง มีละเอียด พิจารณากายเหมือนกัน.. ก็ไม่เหมือนกัน พิจารณาเวทนาเหมือนกัน.. ก็

ไม่เหมือนกัน พิจารณาจิตเหมือนกัน.. ก็ไม่เหมือนกัน พิจารณาธรรมเหมือนกัน.. ก็ไม่เหมือนกัน เหมือนกันไม่ได้! เหมือนกันเป็นสัญญา เหมือนกันเป็นโลกีย์ปัญญา มันเหมือนกันไม่ได้ พระอรหันต์ล้านองค์ก็ล้านอย่าง

การปฏิบัติสติปัฏฐาน ๔ ไม่มีใครเคยเหมือนกันเลย พระอรหันต์แต่ละองค์จะไม่เหมือนกัน ถ้าเหมือนกัน ๒ องค์ ต้องผิตองค์หนึ่งเด็ดขาด! พระอรหันต์ล้านองค์ก็ล้านอย่าง แล้วเรามีความรู้อะไรที่จะไปสอนเขา?

การสอนนี้ หมอวินิจฉัยโรคเป็นกรณีๆ ไปตามกรณีของมันจะเป็นอย่างนั้น โรคของคนมันไม่เหมือนกัน เป็นมะเร็งเหมือนกันยังไม่เหมือนกันเลย มะเร็งมันก็มีเชื้อของมัน ไข้ใหม่ เป็นเอดส์เหมือนกันก็เป็นคนละเชื้อ มันไม่เหมือนกัน การรักษาก็ไม่เหมือนกัน สิ่งต่างๆ ไม่เหมือนกัน แล้วคนไม่เข้ามาสอดทำไม? เข้ามาสอนทำไม? ที่นี้ไม่ใช่ภาวนาโกหก ไม่ต้องมาสอน!

เขามีหมอ มีครูบาอาจารย์อยู่แล้ว เขารักษาของเขาได้ เขาทำของเขาได้ ถ้าทำได้ ทำไมไม่รักษาตัวเรา มาเพื่ออะไร? เรามาเป็นอะไร? เรามาเป็นคนไข้ไข้ใหม่? แล้วมาเป็นคนไข้ทำไมไม่รักษาตัวเรา? ทำไมจะไปรักษาคณอื่น? เรามาเป็นคนไข้หรือเราจะเป็นหมอ? ถ้าเป็นหมอไปสร้างวัดเอา ไปหากคนไข้เอา แล้วไปรักษาเอา ทำไมไม่ไปรักษาคณไข้ของตัวเอง? ทำไมไปรักษาคณไข้ของอาจารย์? ทำไมไปรักษาคณไข้ของคนอื่น? ตัวเองก็ไม่มีใครสนใจไข้ใหม่?

ในเมื่อเราไปเข้าสถานทีนั้น สถานที่เขามีที่เคาพยาบาลของเขา เราไม่ใช่จะไปเรียกใครที่เขากลับไปมาใหม่ นะ แต่เวลากลับไปแล้วเราถามเพราะเหตุใด เพราะเหตุใด เพราะเหตุใด.. มีกรณีนี้อยู่ด้วย ทั้งความจำเป็นของเขาด้วย แต่ถ้าเป็นเมื่อก่อนเขามานะ เขามีความอบอุ่นของเขา เมื่อ ๒ วันนี่ก็มาตอนปีใหม่ มาถึงนี่เขาใส่ชุดขาว ไปว่าเขา.. จะต้องใส่ผ้าถุงดำอะไร..

...กระยางนะ มันขาวตลอดเลย มันเย็นนิ่งๆ เลยนะ แต่มันจับปลากินตลอด การแต่งกายนะไร้สาระ ความเป็นอยู่ข้างนอกนี่นะ เปลือกนี้ไร้สาระมากเลย การภาวนานะ จิตตภาวนา ขอให้จิตมันเป็นเถิด

แล้วการจิตตภาวนา คนภาวนาเป็นนะ คูตี เราเตือนมาตลอด เห็นไหม บอกว่าคนภาวนาเขาจะหวงความสงัดมาก เขาต้องการเวลามาก คนภาวนาเป็นคู่นี้ก็รู้ ถ้ามาแล้วนะ ไม่ออกจากทางจงกรม ไม่ออกจากทางที่ภาวนา เขาจะอยู่เร่งความเพียรของเขา นี่คนภาวนาเป็น คนๆ นี้ใช้ได้ แต่คนที่ภาวนานะ บอกว่าจะมาภาวนานะ ที่นี้สงัดมาก ที่นี้ดีมาก ไอ้คนนั้นนะระวังให้ดีเลย มันสงัดที่ปากนะ มันจะไปกุญนั้น จะไปหากคนนั้น จะไปหากคนนี้ ไอ้ที่ว่าสงัดๆ ไอ้คนที่ว่าสงบ ที่นี้ดีมาก ไอ้คนนั้นน่ากลัวมาก! มันจะไปวุ่นวาย เขาหมดเลย

พฤติกรรมอย่างนี้มันขัดแย้งกับสมาธิ ขัดแย้งกับหลักของใจ ขัดแย้งมาก คนที่เขาภาวนาเป็น เขาจะสงบ กิริยามันพอง แล้วยิ่งแสดงธรรมนะ ธรรมะนี่จะรู้ได้อย่างไร รู้ได้ด้วย การแสดงออกมา เวลาพูดออกมา ธรรมะแสดงออกมา มันจะเปิดอกเลย!

แล้วถ้ามันเปิดช่องว่างเหมือนนักกีฬา นักมวย ถ้าเปิดหน้าเขาสวนกลับ ก็ว่ามันโต้แย้งได้ แต่ถ้าเป็นธรรมนะ โต้แย้งมา เวลาพูดออกไป โต้แย้งมาสิ คำไหนก็ได้โต้มาได้มา โต้มาได้ มันโต้แย้งไม่ได้ ธรรมะนี่มันเป็นสังขธรรม ธรรมเหนือโลก ถ้ามันเป็นธรรมขึ้นมาในหัวใจ นี่เห็นไหม พฤติกรรมความเป็นอยู่มันพองๆ

เราดกกลั่นนะ เราทนเอามาตลอดนะเพราะงานเราเยอะ เราจะต้องออกไปเคลื่อนไหว พระด้วยกัน พระเด็กๆ เขารับภาระไม่ได้ เราต้องทำเพื่อศาสนา เราทำเพื่อหมู่คณะ ทำเพื่อสงฆ์ เราจะไปทำงานอยู่ข้างนอกโทรศัพท์มาตลอด อย่างนั้นๆ

แล้วในบ้านเราก็งงไว้ใจไม่ได้ ระรานกัน ทำลายกัน เสียใจมาก เสียใจมาก ถึงที่สุดแล้วถึงบอกว่าต้องเป็นอย่างนี้

แล้วคุณะ อย่างที่ว่า ไอ้หมา ยไอ้เป็ดนั่นก็พูด ต่อไปใครจะมาที่นี้ จะมาสูมหัวคุยกัน ไล่ออกอย่างเดียว! จำเอาไว้เลยนะ! ใครมาสูมหัวคุยกัน ออกๆ ต้องต่างคนต่างอยู่ ถ้าอยู่ไม่ได้.. อย่ามา อย่ามา ถ้ามีธุระให้มาคุยกันข้างนอก

แต่เดิมนะเราไม่ต้องพูด เราเกลียดมากนะ เกลียดการขึ้นป้ายมาก ที่ไหนขึ้นป้ายคือที่นั่นสังคมเสื่อม ที่นี้ห้ามทิ้งขยะ ที่นี้ห้ามคุยกัน ของเรานะมันออกมาจากหัวใจ ออกมาจากการเคารพบูชา ว่าท่านห้ามแล้วต้องทำตามนั้น สังคมเสื่อมเท่านั้นจะขึ้นป้าย

เดือน ในวัดเราจะไม่มีป้ายแม่แต่ป้ายเดียว เพราะสังคมที่นี้เป็นสังคมของบัณฑิต สังคมที่
เขาเคารพบูชา สังคมที่เขาเห็นคุณงามความดี ไม่ใช่สังคมเสื่อม!

สังคมเสื่อมมันต้องเหมือนๆ ช้าง ต้องลงไปถูก! มันต้องเอาไปถูกสับไซ้ไหม? มัน
ถึงจะยอมรับรู้ สังคมไม่เสื่อม สังคมนี้เราสอนเป็นตัวอย่าง พระก็ทำให้ดู โยมมาที่นี้ก็ทำ
ให้ดู แล้วคนๆ หนึ่งมาทำลายเสียหายหมดเลย เอวัง